

[Lange.]

ekstraordinær høj Skat af en normal Indtægt, som de skal svare Skat af efter nogle forudgaaende ulykkelige Aar. Den højtærede Finansminister folte ingen Medynk med de paagældende — og saa nævnte Ministeren Skattens Højde for forskellige Indtægtsgrupper —, fordi de skulde betale et vist Beløb. Man har saa let ved at sige: 200 Kr. eller 20 Kr. eller 270 Kr. betyder ikke ret meget; men det skal regnes sammen med de andre 6—8 Skatter, vedkommende i Forvejen betaler. Hvis den højtærede Finansminister vilde komme med en Opførelse herover, vilde man se, at det var forbavsende høje Tal, man kom op paa.

Den højtærede Finansminister siger, at vi fra vor Side har stillet Krav om Nedsættelse af Ejendomsskatterne, og at det ogsaa vilde medføre nye Skatter. Ja, men en Nedsættelse, der maatte erstattes med en anden Skat, betyder ingen Skatteforøgelse. Landbrugets Ejendomsskatteforhold er af den Art, at en Omlægning efter vor Mening er paatrængende nødvendig. Vi lægger ikke Skjul paa, at vi naturligvis ogsaa er villige til at foretage en saadan Omlægning, hvis vi kunde faa Regeringens Medvirken dertil.

Jeg fremhævede den store Forøgelse af Skatteindtægterne. Den højtærede Finansminister var ikke helt enig med mig om Beløbet. Jeg mener, at det Beløb, jeg har nævnt, ikke er urigtigt. Det skal jeg nu ikke opholde mig ved; det afgørende er, at trods den store Forøgelse af Skatteindtægterne, og skønt vi lever i en Periode, hvor store Dele af Erhvervslivet har gode Kaar, har Finansministeren ikke kunnet skaffe Balance i Statens Husholdning uden at komme med disse ekstraordinære Krav.

Den højtærede Finansminister henviste til, at man ogsaa havde mange Former for indirekte Skatter. Jeg ved nu ikke rigtigt, om denne Udtalelse skulde tages alvorligt; for det kan da efter min Mening paa ingen Maade sammenlignes med dette. Hvis man vil regne dem op: Sukkerskat en Form, Kaffe-skat en anden o. s. v., erkender jeg, at man vil komme til et meget stort Antal Skatter. Men der er det gode ved indirekte Skatter, at Forbrugerne i nogen Grad selv er Herrer over, om de vil betale dem eller ej, naar man, saaledes som vi vil, i saa stor Udstrækning som muligt lægger de indirekte

Skatter paa Varer, som kan undværes. Dertil kommer — hvad der for mit Vedkommende er meget afgørende —, at Valutasituationen her i Landet siger os, at vort Forbrug er for stort og vor Opsparing for lille. Derfor peger Skattevejen ikke i den Retning, som den højtærede Finansminister vil føre os. Skatten maa, hvis man skal modvirke dette, lægges paa et overflødigt Forbrug, lægges der, hvor et saadant findes, og lettes der, hvor den hemmer Opsparingen. Det er det, man fra Regeringens Side ikke er villig til at erkende, men som man efter min Mening nok skal komme til at erkende.

Regeringen føler Ansvar for Fremtiden, siger den højtærede Finansminister. Ja, naturligvis. Jeg tvivler i og for sig ikke om, at man, naar man som den højtærede Finansminister sidder med Ansvar for Landets Statshusholdning, for hele Landets statslige Økonomi — at man da føler et stort Ansvar; mit Indtryk af Finansministerens Personlighed er heller ikke af den Art, at jeg nærer nogen Tvivl derom. Men den højtærede Finansminister er i hvert Fald ikke i Stand til at præge Regeringens økonomiske Politik paa en saadan Maade, at den højtærede Minister kommer til at staa paa den efter min Mening rette Maade med dette Ansvar.

Den højtærede Finansminister henviste til Sverige, som ogsaa jeg har henvist til, og sagde, at Forholdene der var andre end her. Ja, det er rigtigt. I Sverige har man en Eksport, som i Øjeblikket giver Landet store Indtægter. Men det har man jo ikke haft hele Tiden, kun i de allersidste Aar. I en vis Periode var Sveriges Eksportartikler med Hensyn til Afsætningsmuligheder og Priser ringere stillet end det danske Landbrugs Eksportartikler, hvis Muligheder jo desværre har været saa ringe, og som har været underkastet saa vanskelige Afsætningsvilkår og saa smaa Priser, at vi naturligvis i Øjeblikket staar langt ringere end Sverige. Men jeg forstaa ikke, at man heraf drager den Konklusion, at saa kan vi se bort fra Vanskelighederne. Jeg synes, at det, at man kan henvise til, at Sverige i Virkeligheden kunde gøre meget mere end vi, økonomisk kunde gaa langt videre end vi, snarere end at føre til Udtalelser om, at saa skal vi lade Sorgløsheden præge vore